

ὑποστήριζιν τῶν ἰσχυρισμῶν μας, τὸ ἐξῆς : κατὰ τὴν εἰς Γουδῆ ἐπίσκεψίν μας ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ παράσιτος καθαριστὴς τῆς αὐλῆς Καραβιδάς εἶναι καὶ ὑδραγωγεὺς· ἐν τούτοις εἶδομεν γέροντα πεντηκοντούτη ἀσθενῆ σφόδρα κλονούμενον ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ποδῶν του νὰ ἀνέρχεται ἐκ τῆς κλίτης τοῦ ποταμοῦ, παρ' οὗ προμηθεύονται τὸ ὕδωρ, κρατῶν φιάλην πλήρη ὕδατος· ὁ γέρον μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ ἐκάθησε χαμαὶ, κακὴν ἐντύπωσιν προξενήσας εἰς τοὺς συνοδοιπόρους ἡμῶν.

Τῶν νοσοκόμων γυναικῶν ὁ ἀριθμὸς νὰ αὐξηθῇ ἀπὸ δύο, αἵτινες ἤδη ὑπάρχουσι πράγματι, εἰς ἑξ, ὅκτω καὶ δέκα ἀκόμη· διότι ἀμφότεραι αἱ ἤδη ὑπηρετοῦσαι, καὶ τοὶ εἰσι φιλόκαλοι, φιλεύσπλαγχοι καὶ λίαν περιποιητικοί, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τεσσάρων δωματίων, ἐν οἷς νοσηλεύονται περίπου τεσσαράκοντα ἀσθενεῖς· ἡ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 δωματίῳ π. γ. νοσοκόμος ὑπηρετοῦσα ἑνδεκα τὰς βαρυτάτας τῆς νόσου μορφάς πάσχοντας, καὶ τοὺς πλειότερους κινδυνεύοντας, δεόν νὰ ᾖ ὑπεράνθρωπος, νυχθημερόν μένουσα αὔπνοος· ὅπερ ἀδύνατον. Εἰς τίνα πρῶτον νὰ δώσῃ φάρμακα, ἢ τροφὴν ἢ ὕδωρ, ἢ τίνα νὰ σκεπάσῃ, νὰ πλύνῃ, νὰ βοηθῇ εἰς τὰς λοιπὰς ἀνάγκας, μόνη, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ νυκτός. Ὑπάρχουσιν νοσοκόμοι νυκτοσκοποὶ; ἀγνοοῦμεν. Εἰς τὸ εἰρημένον δωμάτιον ἀπαιτοῦνται τοῦλάχιστον δύο ἀγρυπνοὶ νοσοκόμοι νύκτα καὶ ἡμέραν, ἵνα ὅχι μόνον ἐπιτελῶσιν τὰ τῆς καθαριότητος ἔργα, ἀλλὰ κυρίως νὰ χορηγῶσι κυρίως καὶ εὐχερῶς τὴν περίπλοκον καὶ πολυειδῆ νοσοκομιακὴν περίθαλψιν καὶ περιποίησιν.

Σημειώσεις. Προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» μετέβημεν εἰς τὸ ἐν Γουδῇ θεραπευτήριον τῶν εὐλογιώντων, σγόντες τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ὅλα τὰ ἐπικινδύνα μέρη, καὶ νὰ ἐξετάσωμεν μεθ' ὅλης τῆς λεπτομερείας τὰ πάντα.

τὴν ἄλλ' ἡ Βενετὴ, ἥτις εἶχεν ἔμφυτον τάσιν εἰς τὸ νὰ θερμαίνηται καὶ νὰ λυσσᾷ εὐκόλως πρὸς πᾶσαν ἀντίστασιν, τοῖς μεθρημένους αὐτὴν.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑβρίζει τὴν πατρίδα μας! ἔκραξε. συλλάβέτέ τους καὶ φέρετέ τους εἰς τὸ πλοῖόν μου.

— Ποῖον πλοῖόν σας; ἐφίθυσεν ὁ Ἰωάννης. Ἐν τούτοις οἱ Βενετοὶ εἶχον ἐπιτεθῇ μὲ τὰ ξίφη καὶ μὲ τὰ ἐγχειρίδια, οἱ δὲ δύο φίλοι ἡμῶν οὐκ ἔλεοντες.

— Μὴ πόλεμον, μὴ πόλεμον! ἔκραζεν εἰρωνικῶς ἡ Βενετὴ παραδοθῆτε, ἀνδρεῖοι Γραικοί, παραδοθῆτε.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παρόντων νησιωτῶν ἐτόλμα νὰ ἐπέμβῃ, νὰ προασπίσῃ ἢ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀμυνομένους. Ἄλλ' ἐθεώρουν χάσκοντες καὶ ἀποροῦντες τὴν ἀνισον ταύτην πάλιν.

Ὁ δὲ κάπηλος ἐβλασφήμει τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐφαντάσθη ν' ἀποτείνῃ πρὸς τοὺς δύο παροδικούς του ξένους τὰς φιλοφρονήσεις ἐκεῖνας, δι' ὧν ἠνάγκασέ πως αὐτοὺς νὰ φιλοτιμηθῶσιν ὅπως γευματίσωσι παρ' αὐτῷ. Ἐβλεπε τὰς φιάλας, τὰ ποτήρια, τὰ τρύβλια, τὰς χύτρας, τοὺς πίθους, καὶ ἔκλαιε καὶ ἐθρήνηε πάντα ταῦτα προκαταβολικῶς.

Ἀκούσαντες οἱ Βενετοὶ ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ξένων εἶχεν ὑβρίσει τὴν πατρίδα των, εἶχον ἐνισχύσει τὴν ἔφοδον, καὶ ἦτο ἀπίστευτος ἡ καρτερία μεθ' ἧς ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς ἀντίχον εἰς τὴν ἀμυναν. Αἱ χεῖρές των ἐπαλλον τὰ ἐγχειρίδια μηχανικῶς, σπασμωδικῶς, ἀκαμάτως. Τὰ πρόσωπα αὐτῶν καθιδρά, ἐναγωνίως ἀσθμαίνοντες, πλῆττοντες, πλῆττόμενοι, κατχαμαγμένοι. Ὡμοιάζον μὲ δαίμονας μάλλον ἢ μὲ ἀνθρώ-

πῆλθομεν ὅμως φέροντες τὸν φόβον μήπως ἐμολύνθημεν καὶ ἤδη ἀνακείμενον τὴν 12 ἡμέραν, χρονικὸν διάστημα μεθ' ἀναφαίνεται ἡ νόσος, ὅπως βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀπηλλάγημεν καὶ ὅτι τὸ θάρρος μας δὲν θὰ μεταβληθῇ εἰς μετάνοιαν· ἀπῆλθομεν μὲ τύψιν τοῦ συνειδότος ἡμῶν, μὴ ἐγείναμεν φορεῖς τοῦ μολύσματος καὶ μάλιστα εἰς προσφιλεῖς ἡμῖν ὑπάρξεις· ἀπῆλθομεν τέλος φέροντες ἰσοθίως τὴν ἀποτρόπαιον εἰκόνα τῶν βαρέως πασχόντων ὑπὸ εὐλογίας, οἵτινες ἐκτάδην κείμενοι δυσανασχετοῦσιν, ἔχοντες τὸ πρόσωπον παραμεμορφωμένον, ἐξοιδημένον, μαῦρον, ρυπαρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους, τυφλοὺς, τὰ βλέφαρα συγκεκολλημένα, τοὺς ῥῶθυνας πεφραγμένους, τὰ χεῖλη κατὰξηρα καὶ τὴν γλῶσσαν στεγνὴν καὶ διψαλέαν, δυσπνοοῦντες, ἄλλοι βήχοντες, πυρέσσοντες καὶ ἀήμπούοντες, τὸ σῶμα ἕτεροι ἔχοντες ἐξηλωμένον καὶ γαγγραινωμένον, ἕτεροι τέλος παραληροῦντες καὶ ἄλλοι ψυχορραγοῦντες. Διὰ τί; Διότι **δὲν ἐμβολιάσθησαν.**

Ἄν συντελέσῃ νὰ κάμψῃ ἡ ζοφερά αὕτη εἰκὼν τοὺς ἀδυσωπῆτους ἀκόμη κατὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἢ τὴν ἀδράνειαν τῶν ἀρμοδίων, αὕτη θὰ εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποίησις τῶν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς ὀδυνηρῶν ἐντυπώσεών μου.

Περίεργος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αἱ συστημέναι ἐπιστολαὶ ὑπῆρξαν πάντοτε ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων. Ἐκαστὴ ἐπ' αὐτῶν κοκκινόβουλλα παρουσιάζετο εἰς τὴν θερμὴν αὐτῶν φαντασίαν καὶ ὡς ἐν ἀπηγορευμένον μῆλον. Καὶ ὅλοι ἐν νοοῦν ἀπὸ τὸ μῆλον αὐτὸ νὰ φάγωσιν. Εἶναι κατὰ τὸ μᾶλ-

πινα ὄντα. Ὁ μὲν Ἰωάννης ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο εὐτυχὴς, ἀν' ἀκατῶρθου τοῦλάχιστον ν' ἀποθάνῃ ἐντίμως κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ὁ δὲ Μηνᾶς, οὗ τὸ νεανικὸν θάρρος καὶ ἡ ἐλπίς ἦσαν πολλῷ ἀχμαυτέρα, ἐπόθει νὰ σώσῃ τὸν σύντροφόν του σωζόμενος καὶ αὐτὸς, καὶ εἶχε βεβαίως πεποιθήσιν ὅτι ἤθελεν ἐπιτύχει τούτου.

Ἄλλ' εἰς τὸν Ἰωάννην ἐπῆλθε τελευταία τις ἰδέα, ἣν ἀπέκρουσε κατ' ἀρχάς ὡς ἀνεφάρμοστον, ἀλλ' ἠναγκάσθη ν' ἀποδεχθῇ μηδεμίαν ἄλλην βλέπων διέξοδον ἢ τὴν εἰρκτὴν καὶ τὰ δεσμὰ, τὰ βαρέα καὶ ἐσκωριασμένα δεσμὰ τῆς Βενετίας. Διότι δὲν εἶχε τοῦλάχιστον τὸν θάνατον βέβαιον, ἀλλ' ἦτο πιθανώτερον ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ ζῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

— Ἀδελφοί, ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς νησιώτας διὰ τοῦ λόγου, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλωμένοι πρὸς τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ καὶ ἡ χεὶρ του δὲν ἔπαυε νὰ σείῃ τὴν μάχαιραν, ἀδελφοί, ἡκούσατε τί εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη; Εἶπεν ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας! καὶ σεῖς εἰσθε αὐτόνομοι.

Οἱ νησιῶται, ἀκούσαντες τὴν ἐπικλήσιν ταύτην, ἤρχισαν πῶς νὰ συγκινῶνται. Ἄλλως δέ, πρῶτην φορὰν ἤκουον ὅτι εἶναι αὐτόνομοι, λέξιν ἧς τὴν ἔννοιαν ἠγνόουν μὲν, ἐκολακεύοντο ὅμως ἐξ αὐτῆς, ὑποπτεύοντες ὅτι ἀγαθὸν τι ἐσήμαινεν.

— Εἰσθε αὐτόνομοι! Καὶ ἔρχονται νὰ μᾶς συλλάβωσιν ἐπὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐδάφους σας, ἐπανελάβεν ἡ ἀσθμαίνουσα φωνὴ τοῦ Ἰωάννου, ἡμᾶς, πατριώτας καὶ δημοθρήσκους σας, ἔρχονται

λον καὶ ἤττον Ἀδάμηδες. Τελευταῖον τοιοῦτοι ἀνεκαλύφθησαν ἐν Καλάμαις καὶ Κυπαρισσίᾳ, ἀποστέλλεται δὲ ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διευθύνσεως εἰδικὸς ἐπὶ τούτῳ ὑπάλληλος, ἵνα προβῇ εἰς ἀνακρίσεις.

Ὑπὸ μίαν ἔποψιν, τῆς ἐξεγειρομένης ἀγανακτήσεως τοῦ Αἰῶνος, ὅτι ἐν ταῖς αὐλικαῖς τελεταῖς, τὰ χειροφιλήματα καὶ ποδοφιλήματα, τὰ ὅποια μάλιστα ἢ διὰ τὰ ἐξευτελίσαι τοὺς προσερχομένους ἢ διὰ τὰ ἀποθεώσῃ τὴν πράξιν — διότι ἐπὶ τοῦ κ. Φιλήμονος παρωδεῖται κάλλιστα ἐκεῖνο τὸ περὶ Ῥώσων λεχθέν, ὅτι ἂν ξίσῃς τὴν δημοκρατικὴν ἐπιδερμίδα τοῦ θά εὖρος κάτωθεν φλοιὸν αὐλικόν — ἐπονομάζει αὐτὸς **τὴν ἐν τοῖς ἀνακτόροις προσκύνειν**, ὑπὸ μίαν λοιπὸν ἔποψιν εἴμεθα σύμφωνοι μετὰ τῆς συναδέλφου καὶ ἀγανακτοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι τὸν ἐκλεκτὸν μας Δήμαρχον, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐστεφανώσαμεν καὶ ἀνευφημήσαμεν ὀγδοηκοντακισχίλιοι δημόται ἐξευτελίζουσιν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἐξευτελίζουσιν ἐν τῇ κυβερνήσει, τάσσοντες αὐτὸν ὑπὸ τοὺς τελευταίους γραφειάδες, τοὺς διοριζομένους διὰ μιᾶς ρουσφετοκονδυλιάς ἐνὸς ρουσφετοῦπουργοῦ.

Ἀλλ' εἰς ὅ,τι δὲν συμφωνοῦμεν, εἶναι ὅτι δὲν ἐξάνισταται βαρὺς καὶ ριζοσπαστικὸς, — ἀφοῦ εἶναι καὶ λέγεται δημοκρατικὸς — ἐναντίον τῶν Βυζαντινοτουρκορωσικῶν αὐτῶν ἐθίμων, τὰ ὅποια παρ' ἡμῖν ἢ εἶναι κωμῳδία ἢ εἶναι ὕβρις, διότι οὔτε ὁ τόπος τὰ σηκώνει, οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε τὰ ἡθίμας, οὔτε ἡ ἀτμοσφαῖρά μας. Ὅλη ἐκεῖνη ἡ ὀλίγον σχολαστικὴ ἀπαρίθμησης ὅτι ὁ Δήμαρχός μας εἰς τὰ ἐπίσημα προγράμματα τὰ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἐκδιδόμενα ἔρχεται τριακοστὸς μετ' ἐκείνους καὶ μετ' ἐκείνους καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους, σημαίνουν ὅτι κατὰ τὸ αἶσθημα τοῦ Αἰῶνος ἂν ἤρχετο εἰκοστὸς ὁ Δήμαρχος ἢ δέκατος, θὰ

ἦτο εὐχαριστημένος μετὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν αὐτὴν.

Ἀλλ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ σύμφωνα μετὰ τὴν Δημοκρατικὴν τοῦ σημαῖαν εἶναι οὔτε εἰκοστὸς οὔτε πρῶτος νὰ μεταβαίη εἰς **προσκυνήματα**, διότι οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες δὲν πρέπει νὰ προσκυνοῦν οὔτε χέρια οὔτε ποδιές. Αὐτὰ πρέπει νὰ μένουν διὰ τοὺς **δούλους**, καὶ τοιοῦτοι **δούλοι** εἶναι ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι, τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, οἱ μετὰ κατανύξεως μεταβαίνοντες νὰ φιλήσουν ἓνα χειρόκτιον!!

Ἀποκαλύπτουμεν καὶ μίαν ἐπιχείρησιν ἐμπορικὴν. **Χαρτὶ δὲν ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις**, ἰδίως διὰ τὰς ἐφημερίδας. Ὅλα τὰ γραφεῖα περιέρονται εἰς φοβερὰν παραζάλην πόθεν νὰ προμηθευθῶσι τὸν πρὸς ἐκτύπων χαρτὴν των. Οἱ ὀλίγοι μικρέμποροι φέρουσι πάντοτε ὀλιγίστην προμήθειαν, καὶ ὅταν τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἡ ἀποθήκη ἐξαντληθῇ, τότε οἱ ἄλλοι σγκόλουν τὴν μύτην των, ὃ ἐστὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματος. Καὶ πληρόνουν οἱ δυστυχεῖς ἐφημεριδογράφοι φόρον ἐπὶ φόρου καὶ τιμὴν ἐπὶ τιμῆς. Ὅσα πληρόνουν ταχυδρομικὰ — ἐπὶ τοῦ κ. Μανσόλα καὶ τῆς ἀναμορφωτικῆς κυβερνήσεως **τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν αὐξηθέντων** — ὅσα πληρόνουν εἰς χαρτόσημα, ὅσα πληρόνουν εἰς ^{100/100} αὐξήσιν τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων, ὅσα πληρόνουν εἰς τὴν κατάχρησιν ἐπιστατῶν τινῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὅσα πληρόνουν εἰς συνδρομητὰς κλέπτας τῆς συνδρομῆς = οἷος ἡ μεγαλὸνυμος ἐν Βῳλῳ **Ἐμπορικὴ Λέσχη** — εἶναι ἱκανὰ νὰ πνίξουν ἀκμαῖας ἐπιχειρήσεις, καὶ ὅχι ἐπιχειρήσεις ἀβεββαῖας οἷα ἡ τῆς ἀττικῆς δημοσιογραφίας ἀκόμη. Νομίζομεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν φοβερὰν **πίεσιν τοῦ τύπου**, καὶ πρέπει νὰ γίνῃ κινήσεις τις πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ τύπου — καὶ δὲν ἐννοοῦμεν μόνον ἐφημερίδας — ἀλλὰ

νὰ μᾶς συλλάβωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ Κράτους τῆς Βενετίας! καὶ σεῖς τὸ ἀνέχεσθε!

Ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἐξεστηκότων ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν φιλησύχων ἀλιείων καὶ ναυτῶν, ἠκούσθη κινήσεις τις. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἔκραξεν.

— Ἐχει δίκαιον, φίλοι, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν. Εἶναι ἐντροπὴ καὶ κρίμα!

Καὶ ὥρμησεν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν συμπλοκὴν. Οἱ δὲ λοιποὶ δὲν εἶχον καλλίτερόν τι νὰ πράξωσιν, ἢ νὰ τὸν μιμηθῶσιν. Ὁ πρῶτος ὁμιλήσας ἔλαβε κώπην τινά, κειμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (διότι τὸ καπηλεὸν ἐχρησίμευε καὶ ὡς νεώσοικος, ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀποθήκη ναυτικῶν καὶ ἀλιευτικῶν ἐργασιῶν), ὁ δεύτερος ἔλαβε σκέπαρμόν τι παλαιὸν καὶ ἐσκωρῶμενον, ἄλλος ἀρπάγην τινά, ἄλλος κάμακα, καὶ ἐπετέθησαν ὅπισθεν ἐκ τῶν νώτων κατὰ τῶν Βενετῶν.

— Ἀφήσατε ἐλευθέρους τοὺς ἀνθρώπους τούτους, τοῖς ἔκραζον. Ἀφήσατέ τους.

Καὶ ἐκτύπων. Εὖρον δὲ ἀρκοῦσαν ψυχαγωγίαν εἰς τοῦτο, ἣν οὐδέποτε ἐφαντάζοντο. Καὶ ἄλλοι νησιῶται, ἐκ τῶν ἐξωθεν τῆς θύρας ἱσταμένων, προσεχώρησαν καὶ ἐπενέβησαν ὡσαύτως. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπικούρων τούτων ὑπερέβη τοὺς εἴκοσι.

Τοιαύτην ἐπικουρίαν δὲν εἶχεν ἐλπίσει ὁ Ἰωάννης Βενδίκης. Ἀλλ' οὐδ' ἡ Βενετὴ ἤλπιζε ποτε ὅτι ἔμελλον νὰ εὐρεθῶσι τοσοῦτοι αὐτοσχέδιοι ἐπιδρομεῖς κατὰ τῶν ἀνθρώπων

τῆς. Βλέπουσα τούτους ἐτοιμοὺς νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὸ ὑπέροχον τοῦ πλήθους, ἐτράβα ἐν τῇ λύσει τῆς τὰ μαλλία αὐτῆς καὶ ἔκραζε φρυάττουτα.

— Τί ζῶα εἰσθε! Ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἠθέλετε φοβηθῇ αὐτὰ τὰ κτήνη. Ἄ δὲν σᾶς ἔφερα ἐδῶ διὰ νὰ με καταισχύnete. Προδόται, οἵτινες θὰ ἀτιμάσῃτε τὴν Βενετίαν! Ἄ, νὰ μὴ μέλλετε ποτὲ νὰ πράξητε τοῦτο, διότι κακὴ ἀγχόνη σᾶς περιμένει. Τὴν Βενετίαν, μιαιοῖ, τὴν πατρίδα σας, ἥτις ποτὲ δὲν ἠτιμάσθη; Τὴν ὑπερήφανον βασιλίτισσαν τῆς θαλάσσης· ὦ πατρίς μου, μὴ πάθῃς ποτὲ τοῦτο ἀπὸ τὰ τέκνα σου. Ἄνθρωποι, γλυκύτερον καὶ εὐτυχέστερον διὰ σᾶς εἶναι νὰ φονευθῇτε ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου μετὰ τὰ ξίσῃ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ μὴδὲ τεμάχιον σαρκὸς νὰ μὴ μείνῃ, διὰ νὰ φάγῃ τὰ ὄρνεα. Μὲ ποῖον πρόσωπον θὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ εἰς τὸν κόρητα; μετὰ ποῖον ὄμμα θ' ἀτενίσω τὴν σημαίαν τοῦ ἁγίου Μάρκου; Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ φονεύσῃτε ἐμὲ μετὰ τὰ ξίσῃ σας; Τρυπήσατέ με, κάμετέ με χίλια κομμάτια. Ἀλλ' ἔλεος, ἔλεος, δι' ἀγάπην Θεοῦ, θάρρος, κτυπάτε, κτυπάτε, γενναίотης, τέκνα μου, καρδιά, ἀνδρεία, θάρρος, θάρρος!

Καὶ ἔκλαιεν ἐν ἀπογνώσει ἡ Βενετὴ, κτυπῶσα τὴν γῆν μετὰ τοὺς πόδας καὶ σχίζουσα τὰς παρειάς μετὰ τοὺς ὄνυχας.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

ἐν γένει πᾶν τὸ διὰ τοῦ τύπου διαδιδόμενον. Ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος διακωδωνίζομεν τὴν νέαν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν :

Φέρετε χαρτὶ εἰς Ἀθήνας !

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

κάμνει τὴν ἐκκαθάρισίν του.

Μετὰ τὴν ἐνσκήψασαν ἐν αὐτῷ ἀχρηματίαν καὶ τὰ ἐξ αὐ-
τῆς κρούσματα, εἶναι πολλὰ φυσικὴ ἡ κάθαρσίς του αὐτῇ
μεθ' ἣν θὰ ἐλευθεροκοινωνήσῃ καὶ πάλιν.

Οἱ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἄς κυττάξωσι μαζῇ μὲ τὰ Φῶτα
νὰ φωτισθῶσι καὶ αὐτοὶ καὶ νὰ μὴν τρέχωσι τοῦ λοιποῦ εἰς
τὰ σκοτεινά.

Ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὴν γενομένην ἐκκαθάρισιν ἀκούσαμεν
ἀκομή, παράπονα χρηματοφυγίας καὶ φόβους **φαληρικοῦς**.

Ἄς προσέξωσιν, ἄς προσέξωσι ! Τὰ Λαύρια ζητοῦνται
εἰς τὰς 189, καὶ αἱ Πιστωτικαὶ δεικνύουσι τάσιν ὑψώσεως,
αἱ λοιπαὶ μετοχαὶ διατελοῦσιν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Καὶ αἱ παρεμπεσοῦσαι πολλαὶ ἑορταὶ συντείνουν εἰς τὴν
ἀπραξίαν τοῦ Χρηματιστηρίου, ἀλλὰ μετὰ τὰ Φῶτα θὰ
ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐργασίαι ἐρρωμενέστερον.

Τὸ χρηματιστήριον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ ἐξαγνίζε-
ται εἰς τὸ πουργατόριόν του.

Μάγκας.

ΕΡΧΟΜΑΙ

Ἰδοὺ καὶ πάλι ἔρχομαι στὴ χαμηλὴ σας σφαῖρα !
τόσον καιρὸ σὲ σύννεφα καὶ οὐρανούς πετοῦσα,
ἐφοίσκωνα μὲ καθαρὸ ποιήσεως ἄερί,
καὶ ἔτρωγα τὴ Λιούσα μου, καὶ μ' ἔτρωγε κι' ἡ Μοῦσα.
Δός του ἐγὼ, δός του κι' αὐτὴ, καὶ δός του τίρι λίρι,
ἐλαμπικάραμε κι' οἱ δυὸ κι' ἐγίναμε σάνι τσίροι.

Ἐμπρός, βαρδᾶτε, κι' ἔρχομαι, γενναῖοι πατριῶται...
ἔχετε νέα πάντοτε ὥραϊα καὶ πολλὰ ;
πῶς ; πῆγατε ἀπὸ Βλογιά, τοῦ Ἄστεως δημόται ;
πιστεῦω, δόξα τῷ θεῷ, πῶς ; πῆγατε καλά.
Τὸ μαρτυροῦν τῆς μούρης σας ἡ τόσαις φλυκταινίδες,
τὸ μαρτυρεῖ κι' ὁ δήμαρχος κι' ἡ μαύραις πινακίδες.

Ἐμαθα δὲ πῶς πιάσθησαν μέσ' στὴ Βουλὴ καὶ πάλι,
πῶς ὤρμησε ὁ Μάνδαλος κατὰ τοῦ Χράπα, Χράπα,
πῶς τοῦ Τρικουπῆ ἰσάστισε τὸ ἀγγλικὸ κεφάλι,
κι' ἔφαγε τοῦ Μανδάλου του τὸ μάγουλο μὲ φάπα.
Ὅμως αὐτὰ δὲν προξενοῦν ἐντύπωσιν σ' ἐμένα,
μοῦ φαίνονται σάν πράγματα πολὺ συνειθισμένα.

Ἄν δὲν ἀκούσω στὴ βουλὴ πῶς ἄναψε φουρνέλο,
ἂν ὅτον ἄερα δὲν ἰδῶ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,
κι' ἂν τὸν Σταμούλην δὲν ἰδῶ, χωρὶς ψηλὸ καππέλο,
νὰ πέφτῃ κατακέφαλα ἀπ' τοὺς ὑψηλοὺς αἰθέρας,
καμμία εὐχαρίστησι ποτέ μου δὲν θὰ νοιώσω,
κι' οὔτε ποτέ μου προσοχὴ ἴσθης χαστουκιαῖς θὰ δώσω.

Ἐμαθα δὲ κι' ὁ κύριος τοῦ κράτους Κυβερνήτης,
καὶ Ὁσμανιὲ παράσημο πῶς ἔχει 'στὸ σεντούκι,
γιὰ souvenir τοῦ Καραλῆ τοῦ τῶστειλ' ὁ Χαμίτης,
καὶ τώρα κάθεται μ' αὐτὸ 'στὸ Σιδηροπαλοῦκι.
Ἔτσι γλυκὰ οἱ πόλεμοι τελεσιόουν 'στὴν Ἑλλάδα,
ἢ μ' ἓνα ἄστρο Ὁσμανιέ, ἢ μὴ...μακαρονάδα.

Ἐμαθα δὲ πῶς ἔπесе καὶ μὴ ἐπιδημία
ἀλλόκοτη, παράξενη σὺν εἶδος φρενισμοῦ,
ἀδειάζει ἀσυνείδητα τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεία,
καὶ τὸνομα τῆς ἔδωσαν τοῦ **Πατριωτισμοῦ**.
Τόσον καιρὸ ἐθέριζε τὸ προσφιλές μας Κράτος,
καὶ μόλις ἀκεκάλυψαν τὴ φύσιν της ἐσχάτως,

ὦ ! ἔλα, Πατριωτισμέ, εἰς ὅλων μας τὸ σῶμα,
χρυσὴ ἀρρώστια, φέρε μας, τὰ νεῦρα ἄνω κάτω,
ν' ἀπλώνουμε τὰ χεῖρά μας, ν' ἀνοίγουμε τὸ στόμα,
κι' οὔτε ταμειὸ πουθενὰ νὰ εἴσκειται γεμάτο.
ὦ ! ἔλα ν' ἀρρωστήσουμε ἀπὸ πατρίδα ὅλοι,
καὶ κλέβωντας κι' ἀρπάζοντας νὰ φθάσουμε 'στὴν Πόλι.

Σουρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

(ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ.)

Ὁ κ. Χατζῆ Πέτρος ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ διότι ὁ κόσμος
ὀρμητικὸς ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ. Ὁ
κόσμος εἶναι ἀκράτητος, ὁ δὲ κ. Ὑπασπιστὴς λαμβάνει ὕ-
ψος αὐστηροῦ στρατιωτικοῦ Ὑπομοιράρχου τῆς Χωροφυλα-
κῆς. Ἀλλὰ τότε μία κυρία :

— Μήπως τοῦ λέγει, νομίζεις, ὅτι εἶσαι εἰς τὸν στρατῶ-
να ἐδῶ ;

Καὶ τοῦ κόπτει τὸν ἄερα.

Ὁ κ. Βλάχος κυττάζεται εἰς τὸν καθρέπτην ὀλίγας στιγ-
μὰς πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

— Κύτταξε, βάζει εἰς τάξιν τὴν ταινίαν του...

— Καὶ τὴν ταινίαν τοῦ στομάχου του, διέκοψεν ἄλλος.

Ὁ Πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας φέρει στολὴν πεπαλαιωμένην
τὰ Φῶτα δίδουσιν εἰς αὐτὴν παράδοξον στίλβωμα μὲ νερά :

— Παρατήρησε, τί λαμπρὰ ποῦ στίλβει ! Ὅα εἶναι βερνι-
κωμένη !

Ἐκτακτος περιποίησης τοῦ Βασιλέως πρὸς τοὺς ὁμογε-
νεῖς καὶ τὰς ὁμογενεῖς.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἐρωτᾷ :

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι ;

Ἐκ παραλλήλου οἱ στρατιωτικοὶ ἐχόρευον ἀκατάσχετοι
ὡς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ οἱ
ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐχόρευον ἀκα-
τάβητοι, ὡς οἱ στρατιωτικοί.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ :

— Βλέπεις, τί θὰ πῇ νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς αὐστηρὸς, νὰ,
πῶς τοὺς βάζει καὶ χορεύοντε.

Παρών.